TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2010. gada 20. aprīlī *

Lieta C-246/07

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2007. gada 22. maijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv G. Valero Hordana [*G. Valero Jordana*] un K. Tufvesone [*C. Tufvesson*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Zviedrijas Karalisti, ko pārstāv A. Kruse [*A. Kruse*] un A. Falka [*A. Falk*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — zviedru.

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko pārstāv K. Pilgords Zinglersens [*C. Pilgaard Zinglersen*] un R. Holdgords [*R. Holdgaard*], pārstāvji,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un D. J. M. de Hrāfe [*D. J. M. de Grave*], pārstāvji,

Somijas Republika, ko pārstāv J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], pārstāvis,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv V. Džeksone [*V. Jackson*], pārstāve, kurai palīdz D. Andersons [*D. Anderson*], *QC*,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Levits un K. Toadere [*C. Toader*], tiesneši K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 29. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 1. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka Zviedrijas Karaliste, vienpusēji ierosinot iekļaut perfluoroktāna sulfonātu (turpmāk tekstā — "PFOS") Stokholmas Konvencijas par noturīgajiem organiskajiem piesārņotājiem (turpmāk tekstā — "Stokholmas konvencija") A pielikumā, nav izpildījusi EKL 10. pantā un EKL 300. panta 1. punktā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Stokholmas konvencija

2 Stokholmas konvencija tika pieņemta 2001. gada 22. maijā. Saskaņā ar tās 26. panta 1. punktu tā stājās spēkā 2004. gada 17. maijā, proti, deviņdesmitajā dienā pēc tam, kad Depozitārijā deponēts piecdesmitais ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instruments. Tās mērķis ir aizsargāt no noturīgiem organiskajiem piesārņotājiem (turpmāk tekstā — "NOP") cilvēka veselību un vidi, kā norādīts tās 1. pantā, konvencijas puses īpaši atzīst, ka NOP "piemīt toksiskas īpašības, tie ir noturīgi pret sabrukšanu, bioloģiski akumulējas un pārvietojas ar gaisa, ūdens un migrējošo sugu starpniecību pāri starptautiskajām robežām un nosēžas vietās, kas atrodas tālu no to sākotnējās izplūdes vietas, kur, savukārt, tie uzkrājas sauszemes un ūdens ekosistēmās".

3 No Stokholmas konvencijas 2. panta izriet, ka tās izpratnē "puse" nozīmē valsti vai reģionālo ekonomikas integrācijas organizāciju, kura ir piekritusi uzņemties šajā konvencijā noteiktās saistības un attiecībā uz kuru šī konvencija ir spēkā, un "reģionālā ekonomikas integrācijas organizācija" nozīmē noteikta reģiona suverēnu valstu izveidotu organizāciju, kuras dalībvalstis ir deleģējušas savu kompetenci jautājumos, kurus regulē šī konvencija, un kura ir pienācīgi pilnvarota atbilstoši savām iekšējām procedūrām parakstīt, ratificēt, pieņemt, apstiprināt un pievienoties šai konvencijai.

4 Stokholmas konvencijas 3. pantā ir norādīts, ka puses veic nepieciešamās juridiskās vai administratīvās darbības attiecībā uz konvencijas pielikumos iekļautajām ķīmiskajām vielām. Šīs darbības galvenokārt attiecas uz minēto vielu iznīcināšanu vai to ražošanas, izmantošanas, importa un eksporta ierobežošanu.

5 Stokholmas konvencijā ir iekļautas tiesību normas par procedūru, kas ir jāievēro, lai tās A–C pielikumā iekļautu jaunas ķīmiskās vielas. Saskaņā ar tās 8. pantu, kas attiecas uz ķīmisko vielu iekļaušanu tās pielikumos:

"1. Katra Puse var iesniegt Sekretariātā priekšlikumu iekļaut konkrētu ķīmisko vielu A, B un/vai C pielikuma sarakstā. Priekšlikumā jānorāda D pielikumā prasītā informācija. Gatavojot priekšlikumu, Puse var sadarboties ar citām Pusēm un/vai Sekretariātu.

2. Sekretariāts pārbauda, vai priekšlikumā ir norādīta visa D pielikumā prasītā informācija. Ja Sekretariāts ir pārliecinājies, ka visa prasītā informācija ir iestrādāta priekšlikumā, tas nosūta priekšlikumu tālāk izskatīšanai Noturīgo organisko piesārņotāju izvērtēšanas komisijai.

3. Komisija izskata priekšlikumu elastīgā un atklātā veidā, piemērojot vērtēšanas kritērijus, kā noteikts D pielikumā, un izvērtējot visu sniegto informāciju savstarpēji saistītā un sabalansētā kontekstā.

4. Ja Komisija pieņem lēmumu, ka:

a) priekšlikums atbilst vērtēšanas kritērijiem, tad tā [ar Sekretariāta starpniecību] priekšlikumu un izvērtējumu dara zināmu visām Pusēm un novērotājiem un aicina tos iesniegt [E] pielikumā norādīto informāciju;

[..]

6. Ja Komisija ir nolēmusi, ka vērtēšanas kritēriju prasības [priekšlikumā] ir apmierinātas, vai ja Pušu Konference ir nolēmusi, ka priekšlikums jāvirza tālāk, Komisija vēlreiz izskata priekšlikumu, ņemot vērā visu saņemto papildu informāciju, un sagatavo riska profilu atbilstoši E pielikuma nosacījumiem. [..]

7. Ja, pamatojoties uz E pielikuma nosacījumiem atbilstoši sagatavoto riska profilu, Komisija nolemj, ka:

a) pastāv iespēja, ka ķīmiskā viela, ilgstoši iedarbojoties uz apkārtējo vidi, var radīt ievērojamu negatīvu ietekmi uz cilvēku veselību un/vai apkārtējo vidi un [tādēļ] būs nepieciešami globāla mēroga pasākumi, priekšlikumu virza tālāk. Pilnīga zinātniskā pamatojuma un pierādījumu trūkums nav uzskatāms par šķērsli priekšlikuma tālākai virzībai. Komisija ar Sekretariāta starpniecību aicina [visas] Puses un novērotājus iesniegt [F] pielikumā norādīto informāciju. Pēc tam Komisija izstrādā riska vadības novērtējumu, kurā iekļauta ķīmiskās vielas iespējamo kontroles [regulēšanas] pasākumu analīze atbilstoši [minētā] pielikuma prasībām; [vai]

b) priekšlikums nav jāvirza tālāk; [tad] tā ar Sekretariāta starpniecību nodrošina visām Pusēm un novērotājiem pieeju riska profilam [riska novērtējumam] un priekšlikumu noraida.

8. Attiecībā uz jebkuru priekšlikumu, kurš noraidīts saskaņā ar 7. punkta b) apakšpunkta nosacījumiem, Puse var aicināt Pušu Konferenci apsvērt iespēju uzdot Komisijai savākt papildu informāciju no [priekšlikuma] iesniedzējas Puses un citām Pusēm laika periodā, kas nepārsniedz vienu gadu. Pēc šī perioda beigām, pamatojoties uz visu saņemto informāciju, Komisija atkārtoti izskata priekšlikumu saskaņā ar 6. punkta noteikumiem, pie kam prioritāti nosaka Pušu Konference. Ja pēc šo procesuālo noteikumu ievērošanas [ja pēc šīs procedūras] Komisija atkal noraida priekšlikumu, iesniedzēja Puse var apstrīdēt Komisijas lēmumu, un tad Pušu Konference izskata šo jautājumu tuvākajā sanāksmē. Pušu Konference var nolemt, pamatojoties uz E pielikuma noteikumiem atbilstoši sagatavoto riska profilu [riska novērtējumu], ievērojot Komisijas novērtējumu un visu Pušu vai novērotāju iesniegto papildu informāciju, ka priekšlikums būtu jāvirza tālāk. Ja Pušu Konference pieņem lēmumu virzīt tālāk priekšlikumu, Komisija izstrādā riska vadības novērtējumu.

9. Pamatojoties uz sagatavoto riska profilu [riska novērtējumu] atbilstoši 6. punkta noteikumiem un riska vadības novērtējumu atbilstoši 7. punkta a) apakšpunkta [un] 8. punkta noteikumiem, Komisija sagatavo ieteikumu Pušu Konferencei par to, vai konkrētā ķīmiskā viela jāiekļauj [ķīmisko vielu sarakstā] A, B un/vai C pielikumā. Pušu Konference, rūpīgi ņemot vērā Komisijas ieteikumus, ieskaitot jebkādas zinātniskās šaubas, ar pienācīgu piesardzību pieņem lēmumu par to, vai ķīmiskā viela iekļaujama [ķīmisko vielu sarakstā] A, B un/vai C pielikumā, un norāda šai vielai piemērojamos kontroles pasākumus."

6 Stokholmas konvencijas 12. pantā ar nosaukumu "Tehniskā palīdzība" ir noteikts, ka Puses sadarbojas, lai sniegtu adekvātu tehnisko palīdzību jaunattīstības valstīm vai valstīm ar pārejas ekonomiku un palīdzētu tām uzlabot savu kapacitāti izpildīt ar šo konvenciju uzliktās saistības. Tāpat šīs konvencijas 13. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Puses, kuras ir attīstītas valstis, piešķir jaunus un papildu finanšu resursus, lai Puses, kas ir jaunattīstības valstis [vai] valstis ar pārejas ekonomiku, varētu segt visus

izdevumus, kas saistīti ar īstenošanas pasākumiem, pildot savas saistības, kas izriet no šīs konvencijas.

7 Ar Stokholmas konvencijas 19. pantu ir izveidota Pušu Konference, kas "pastāvīgi uzrauga un novērtē" konvencijas piemērošanu. No minētā panta 6. punkta izriet, ka "Pušu Konference savā pirmajā sanākšanas reizē nodibina pakļauto institūciju, kuru sauks par Noturīgo organisko piesārņotāju izvērtēšanas komisiju, lai īstenotu ar šo Konvenciju Komisijai nospraustos mērķus". Kā izriet no dokumenta Nr. SC-1/7 ar nosaukumu "Noturīgo organisko piesārņotāju izvērtēšanas komitejas izveide", komitejā ir 31 loceklis, kurus nominē Pušu Konference. Lai nodrošinātu līdzsvarotu ģeogrāfisko sadalījumu, komitejas locekļu izcelsme tiek noteikta šādi:

— Āfrikas valstis: 8;

— Āzijas un Klusā okeāna valstis: 8;

— Centrāleiropas un Austrumeiropas valstis: 3;

— Latīņamerikas un Karību jūras valstis: 5;

— Rietumeiropas valstis un citas valstis: 7.

8 Stokholmas konvencijas 21. panta 1.–3. punktā ir noteikts:

"Konvencijas grozījumi

1. Šīs Konvencijas grozījumus var ierosināt jebkura Puse.

2. Konvencijas grozījumus pieņem Pušu Konferencē. Ierosinātos grozījumus nosūta Pušu zināšanai vismaz sešus mēnešus pirms Pušu Konferences, kurā paredzēts tos izskatīt un pieņemt. Tāpat Sekretariāts nosūta ierosināto grozījumu tekstu šīs Konvencijas parakstītājiem un informācijai — Depozitārijam.

3. Puses pieliek visas pūles, lai panāktu vienošanos par jebkuru ierosināto grozījumu [šajā konvencijā]. Ja visas pūles panākt vienošanos bijušas veltīgas un vienošanās nav panākta, tad kā galējo līdzekli pieņem lēmumu ar klātesošo un balsojošo Pušu trīs ceturtdaļu balsu vairākumu."

9 Saskaņā ar Stokholmas konvencijas 22. panta 1.–4. punktu:

"Pielikumu [pieņemšana un grozīšana]

1. Šīs Konvencijas pielikumi veido neatņemamu Konvencijas sastāvdaļu un, ja vien nav īpaši atrunāts, atsauce uz šo Konvenciju vienlaicīgi ir arī atsauce uz jebkuru tās pielikumu.

2. [Jebkādus papildu pielikumus pieņem tikai] procesuālas, zinātniskas, tehniskas vai administratīvas dabas jautājumu risināšanai.

3. [Šāda] procedūra attiecas uz Konvencijas papildu pielikumu [ierosināšanu], pieņemšanu un spēkā stāšanos:

a) papildu pielikumu Konvencijai var ierosināt [papildu pielikumi tiek ierosināti un pieņemti] saskaņā ar 21. panta 1., 2. un 3. punktā noteikto procedūru;

b) jebkura Puse, kura nevar pieņemt papildu pielikumu Konvencijai, par to rakstiski paziņo Depozitārijam viena gada laikā pēc tam, kad saņemts paziņojums no Depozitārija par papildu pielikuma pieņemšanu. Depozitārijs bez kavēšanās par to informē visas Puses. Puse var jebkurā laikā atsaukt savu paziņojumu par papildu

pielikumu nepieņemšanu, un tad pielikums stājas spēkā attiecībā uz šo Pusi, ievērojot c) apakšpunktu; un

c) pēc viena gada termiņa notecēšanas no brīža, kad Depozitārijs ir iesniedzis visām pusēm paziņojumu par papildu pielikuma pieņemšanu, tas stājas spēkā attiecībā uz visām Pusēm, kuras šī gada laikā nav iesniegušas Depozitārijam rakstisku paziņojumu par nepieņemšanu saskaņā ar b) apakšpunktu.

4. [Uz šīs Konvencijas] A, B vai C pielikuma grozījumu ierosināšanu, pieņemšanu un spēkā stāšanos attiecas tā pati kārtība, kāda noteikta attiecībā uz šīs Konvencijas papildu pielikuma ierosināšanu, pieņemšanu un spēkā stāšanos, izņemot, ka A, B vai C pielikuma grozījumi nestājas spēkā attiecībā uz jebkuru Pusi, kura [par šo pielikumu grozījumiem] iesniegusi deklarāciju atbilstoši 25. panta 4. panta nosacījumiem, un šajā gadījumā šādi grozījumi stājas spēkā attiecībā uz šo Pusi deviņdesmitajā dienā pēc šā grozījuma ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instrumenta deponēšanas Depozitārijā."

10 Stokholmas konvencijas 23. pantā ir noteikts:

"Balsošanas tiesības

1. Katrai Konvencijas Pusei ir viena balss, izņemot 2. punktā noteiktajos gadījumos.

2. Reģionālajām ekonomikas integrācijas organizācijām to kompetences robežās ir tiesības balsot ar tik balsīm, cik tās dalībvalstu ir šīs Konvencijas Puses. Šādai organizācijai nav tiesību izmantot savas balsošanas tiesības, ja kaut viena no tās dalībvalstīm, kura ir šīs Konvencijas Puse, īsteno savas balsošanas tiesības un otrādi."

11 Saskaņā ar Stokholmas konvencijas 24. pantu tā ir atvērta parakstīšanai visām valstīm un reģionālajām ekonomikas integrācijas organizācijām.

12 Stokholmas konvencijas 25. pantā ar nosaukumu "Ratifikācija, pieņemšana, apstiprināšana vai pievienošanās" ir noteikts:

"1. Šo Konvenciju valstīm un reģionālajām ekonomikas integrācijas organizācijām nepieciešams ratificēt, apstiprināt vai pieņemt. Valstis un reģionālās ekonomikas integrācijas organizācijas tai var pievienoties, sākot no nākamās dienas, kad tā tiek slēgta parakstīšanai. Ratifikācijas, pieņemšanas, pievienošanās un apstiprināšanas instrumentus deponē Depozitārijā.

2. Jebkura reģionālā ekonomikas integrācijas organizācija, kura kļūst par šīs Konvencijas Pusi, kaut arī neviena no tās dalībvalstīm nav Puse, uzņemas visas saistības, kas izriet no šīs Konvencijas. Šādas organizācijas gadījumā, ja viena vai vairākas no tās dalībvalstīm ir Konvencijas Puses, savstarpēji vienojas par atbildības nodalīšanu attiecībā uz savu no šīs Konvencijas izrietošo saistību izpildi. Šādos gadījumos dalībvalstis un reģionālā ekonomikas integrācijas organizācija nav tiesīgas vienlaicīgi īstenot savas ar šo Konvenciju noteiktās tiesības.

3. Savā ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instrumentā reģionālajai ekonomikas integrācijas organizācijai jānorāda savas kompetences robežas šīs Konvencijas regulēto jautājumu lokā. Jebkura šāda organizācija informē Depozitāriju, kas savukārt informē visas Puses, par jebkurām izmaiņām savas kompetences robežās.

4. Savā ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instrumentā jebkura Puse var deklarēt, ka attiecībā uz to jebkurš A, B vai C pielikuma grozījums stājas spēkā tikai pēc tam, kad Depozitārijā deponēts attiecīgs ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instruments."

13 Stokholmas konvencija Eiropas Kopienas vārdā tika apstiprināta ar Padomes 2004. gada 14. oktobra Lēmumu 2006/507/EK par to, ka Eiropas Kopienas vārdā noslēdz Stokholmas Konvenciju par noturīgajiem organiskajiem piesārņotājiem (OV 2006, L 209, 1. lpp.). Kopienas apstiprināšanas instruments Depozitārijā tika iesniegts 2004. gada 16. novembrī.

14 Lēmuma 2006/507 pamatojuma daļas astotajā apsvērumā ir atgādināts, ka Kopiena jau ir pieņēmusi instrumentus, kas attiecas uz jautājumiem, ko reglamentē Stokholmas konvencija, tostarp Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regulu (EK) Nr. 850/2004 par noturīgajiem organiskajiem piesārņotājiem, ar ko groza Direktīvu 79/117/EEK (OV L 158, 7. lpp., un labojums — OV 2004, L 229, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "NOP regula"), Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Regulu (EK) Nr. 304/2003 par bīstamu ķīmisku vielu eksportu un importu (OV L 63, 1. lpp.) un Padomes 1996. gada 16. septembra Direktīvu 96/59/EK par polihlorētu bifenilu un polihlorētu terfenilu (PCB/PCT) apglabāšanu (OV L 243, 31. lpp.).

15 Lēmuma 2006/507 [pamatojuma] 10. apsvērumā ir noteikts:

"Ja būs pieņemts kāds Konvencijas A, B vai C pielikuma vai vēlāk pievienotu pielikumu grozījums, Komisijai būtu jāparedz tā īstenošana, ievērojot Regulu (EK) Nr. 850/2004 vai citus attiecīgus [piemērojamus] Kopienas tiesību aktus. Ja kādu grozījumu neīsteno gada laikā no dienas, kad depozitārijs paziņojis par grozījuma pieņemšanu, un lai izvairītos no tādām situācijām, ka to neievēro, Komisijai būtu attiecīgi jāsniedz paziņojums depozitārijam."

16 Lēmuma 2006/507 2. pantā ir noteikts:

"1. Ja kāds Konvencijas A, B vai C pielikuma vai papildu pielikumu grozījums nav īstenots Regulas (EK) Nr. 850/2004 pielikumos vai citos attiecīgos Kopienas tiesību aktos gada laikā no dienas, kad depozitārijs paziņojis par grozījuma pieņemšanu, Komisija par to paziņo depozitārijam.

2. Ja Konvencijas A, B vai C pielikuma vai papildu pielikumu grozījumu īsteno pēc 1. punktā minētā paziņojuma, Komisija tūlīt atsauc paziņojumu."

17 Lēmuma 2006/507 pielikumā ir iekļauta Kopienas deklarācija atbilstoši Stokholmas konvencijas 25. panta 3. punktam. Šajā deklarācijā ir noteikts:

"Kopiena deklarē, ka saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 175. panta 1. punktu tā ir kompetenta noslēgt starptautiskos nolīgumus par apkārtējo vidi un veikt pienākumus, ko tie uzliek, palīdzot īstenot šādus mērķus:

— saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti,

— aizsargāt cilvēku veselību,

— apdomīgi un racionāli izmantot dabas resursus,

— starptautiskā līmenī veicināt pasākumus, kas risina reģionu vai pasaules mēroga vides problēmas.

Turklāt Kopiena deklarē, ka tā jau ir pieņēmusi tiesību aktus, kas dalībvalstīm uzliek saistības, attiecas uz jautājumiem, ko reglamentē šī konvencija, un tā pēc vajadzības

iesniegs Pušu konferencei un atjaunos minēto tiesību aktu sarakstu saskaņā ar Konvencijas 15. panta 1. punktu.

Kopiena ir atbildīga par to pienākumu izpildi, kas izriet no Konvencijas un uz kuriem attiecas spēkā esošie Kopienu tiesību akti.

Kopienas kompetences īstenošana tās iedabas dēļ nepārtraukti attīstās."

18 Kopiena nav izmantojusi Stokholmas konvencijas 25. panta 4. punktā paredzēto iespēju deklarēt, ka jebkurš tās A, B vai C pielikuma grozījums attiecībā uz Kopienu stājas spēkā tikai pēc tam, kad Depozitārijā deponēts attiecīgs minētā grozījuma vai pievienošanās grozījumam ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās instruments.

19 Visas dalībvalstis ir Stokholmas konvencijas puses.

Orhūsas protokols

20 Protokols par noturīgajiem organiskajiem piesārņotājiem Apvienoto Nāciju Organizācijas 1979. gada Konvencijai par robežšķērsojošo gaisa piesārņošanu lielos attālumos tika pieņemts Orhūsā (Dānija) 1998. gada 24. jūnijā (turpmāk tekstā — "Orhūsas protokols"). Tā mērķis ir kontrolēt, samazināt un iznīcināt šo piesārņotāju emisijas vai noplūdes.

21 Kā izriet no Orhūsas protokola 1. un 15. panta, tas ir atvērts parakstīšanai Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas dalībvalstīm, valstīm ar padomdevēja statusu šajā komisijā, kā arī reģionālajām ekonomikas integrācijas organizācijām, ko izveidojušas suverēnas valstis — minētās komisijas locekles.

22 Orhūsas protokola 3. pantā ir aprakstīti līgumslēdzēju pušu pamatpienākumi. Galvenokārt runa ir par šī protokola I pielikumā uzskaitīto vielu ražošanas un izmantošanas izbeigšanu, šī protokola II pielikumā uzskaitīto vielu izmantošanu vienīgi tajā paredzētajos nolūkos un šī protokola III pielikumā uzskaitīto vielu emisiju samazināšanu līdz paredzētajam līmenim šajā III pielikumā noteiktajā atskaites gadā.

23 Orhūsas protokola 14. panta 1.–3. punktā minētā protokola I–III pielikuma grozījumu veikšanas procedūra ir noteikta šādi:

"1. Jebkura no dalībvalstīm var ierosināt izdarīt labojumus šajā Protokolā.

2. Ierosinātie labojumi rakstveidā jāiesniedz Komisijas Izpildsekretāram, kas par to informē visas dalībvalstis. Tiekoties Izpildinstitūcijas ietvaros, dalībvalstis izskata ierosinātos labojumus tuvākajā Izpildinstitūcijas sanāksmē ar nosacījumu, ka Izpildsekretārs ir iepazīstinājis dalībvalstis ar šiem ierosinājumiem vismaz deviņdesmit dienas pirms sanāksmes.

3. Labojumi šajā Protokolā un tā I–IV un VI–VIII pielikumā tiek pieņemti, pamatojoties uz Izpildinstitūcijas sanāksmē pārstāvēto dalībvalstu vienprātību, un tie stājas

spēkā dalībvalstīm, kuras labojumus ir pieņēmušas, deviņdesmitajā dienā pēc tam, kad divas trešdaļas no dalībvalstīm ir iesniegušas labojumus akceptējošos aktus glabāšanā depozitārijam. Labojumi jebkurai citai dalībvalstij stājas spēkā deviņdesmitajā dienā pēc tam, kad šī dalībvalsts ir iesniegusi glabāšanā depozitārijam aktu par labojumu akceptēšanu."

24 Pēc tam, kad 2004. gada 19. februārī tika pieņemts Padomes Lēmums 2004/259/EK, ar ko Kopienas vārdā noslēdz Protokolu 1979. gada Konvencijai par gaisa pārrobežu piesārņojumu lielos attālumos ar noturīgiem organiskajiem piesārņotājiem [Protokolu par noturīgajiem organiskajiem piesārņotājiem 1979. gada Konvencijai par robežšķērsojošo gaisa piesārņošanu lielos attālumos] (OV L 81, 35. lpp.), 2004. gada 30. aprīlī tika iesniegts Kopienas ratifikācijas dokuments.

25 Ne visas dalībvalstis ir Orhūsas protokola puses.

NOP regula

26 NOP regulas 3. pantā ir aizliegta tās I pielikumā ietvertajā sarakstā uzskaitīto vielu ražošana, laišana tirgū un lietošana. Tajā ir noteikta šīs regulas II pielikumā ietvertajā sarakstā uzskaitīto vielu lietošana. To vielu saraksts, uz kurām attiecas noteikumi par emisiju ierobežošanu, ir ietverts regulas III pielikumā.

27 Šīs regulas 14. panta 1. punktā ir noteikts, ka, ja viela ir uzskaitīta Stokholmas konvencijā vai Orhūsas protokolā, Komisija attiecīgā gadījumā attiecīgi groza minētās regulas I–III pielikumu saskaņā ar tās 16. panta 2. punktā minēto procedūru.

Saskaņā ar 16. panta 2. punktu, kurā ir atsauce uz Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmuma 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 23. lpp.), 5. pantu, tai palīdz regulatīvā komiteja.

Direktīva 76/769/EEK

28 Padomes 1976. gada 27. jūlija Direktīva 76/769/EEK attiecas uz dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz dažu bīstamu vielu un preparātu tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumiem (OV L 262, 201. lpp.). Brīdī, kad radās fakti, par kuriem šīs tiesvedības ietvaros ir izteikti pārmetumi Zviedrijas Karalistei, PFOS šajā direktīvā nebija minēts.

Prāvas priekšvēsture

29 2004. gada 4. augustā Komisija iesniedza Padomes lēmuma priekšlikumu (COM(2004) 537, galīgā redakcija), kura mērķis bija ļaut Komisijai Kopienas un dalībvalstu, kuras ir puses, vārdā iesniegt priekšlikumus iekļaut noteiktu skaitu ķīmisko vielu atbilstošos Orhūsas protokola un/vai Stokholmas konvencijas pielikumos.

30 Ciktāl šis priekšlikums attiecās uz Orhūsas protokolu, ar to bija paredzēts protokola I pielikumā iekļaut heksahlorbutadiēnu, oktabromdifenilēteri un pentahlorbenzolu, tā I un III pielikumā iekļaut polihlorētos naftalīnus un tā II pielikumā iekļaut hlorētos īsas virknes parafīnus.

31 Ciktāl minētais priekšlikums attiecās uz Stokholmas konvenciju, ar to bija paredzēts minētās konvencijas A pielikumā iekļaut heksahlorbutadiēnu, oktabromdifenilēteri un pentahlorbenzolu, proti, vielas, kuras jau bija paredzēts iekļaut Orhūsas protokola I pielikumā, kā arī pentabromdifenilēteri, hlordekonu, heksabrombifenilu un heksahlorcikloheksānu, minētās konvencijas A un C pielikumā iekļaut polihlorētos naftalīnus un tās B pielikumā iekļaut hlorētos īsas virknes parafīnus.

32 Padomes lēmuma priekšlikumā nedz iekļaušanai Orhūsas protokola pielikumos, nedz iekļaušanai Stokholmas konvencijas pielikumos netika paredzēts PFOS.

33 Šī priekšlikuma pamatojuma izklāsta 6. punktā bija noteikts šādi:

"Priekšlikumi [..] ir jāizvirza vienīgi Kopienas un tas dalībvalstu vārdā, balstoties uz saistībām, kas izriet no [EKL] 10. panta attiecībā uz sadarbību un vienotību, kad Kopiena tiek pārstāvēta starptautiskā līmenī."

34 Minētā priekšlikuma pamatojuma izklāsta 5. punkta pēdējā teikumā tika norādīts:

"Balstoties uz pienākumu nodrošināt vienotu Kopienas pārstāvību starptautiskā mērogā un lai nodrošinātu to, ka priekšlikumi ir pamatoti un tiem ir pietiekams atbalsts Kopienā, ir jāiesniedz vienīgi kopīgi Kopienas un dalībvalstu priekšlikumi."

35 2004. gada 8. septembrī tikās Eiropas Savienības Padomes darba grupa "Starptautiskā vide". Izmantojot šo gadījumu, Zviedrijas Karaliste izteica atbalstu kopējam priekšlikumam par PFOS iekļaušanu atbilstošā Stokholmas konvencijas pielikumā un atsaucās uz iespēju, ka tā priekšlikumu šajā sakarā var iesniegt vienpersoniski. Šīs sanāksmes laikā diskusijas par PFOS galvenokārt notika par šādas iespējamas vienpusējas PFOS iekļaušanas Stokholmas konvencijā juridiskajām sekām un Komisijas juridiskajiem iebildumiem pret minēto iespēju.

36 2005. gada 10. martā Padome pieņēma secinājumus, kuros bija iekļauta kopējā nostāja par vielām, kuras tika ieteikts iekļaut Stokholmas konvencijas pielikumos. Šajos secinājumos (2005. gada 14. maija dokuments Nr. 7292/05) Padome "iesaka Eiropas Kopienai un dalībvalstīm izvērtēt priekšlikumu par līdz pat trīs papildu vielu iekļaušanu, kurš [minētās konvencijas] sekretariātam ir jāiesniedz pēc iespējas ātrāk, ja iespējams, līdz [Pušu konferences pirmajai sanāksmei], tomēr katrā ziņā tādā laikā, lai to varētu izskatīt NOP Izvērtēšanas komitejas pirmajā sanāksmē, un šim nolūkam [Padome] lūdz saviem ekspertiem prioritāri izvērtēt to vielu sarakstu, kas ietilpst [Orhūsas protokolā], un to izmantot par pamatu, izvēloties papildu vielas, ievērojot, ka šajā sarakstā iekļautās vielas kā NOP jau tiek reglamentētas [Eiropas Savienībā]". Padome turklāt minēto secinājumu 5. punkta h) apakšpunktā ieteica pieņemt finanšu noteikumus un budžetu, lai ļautu sekretariātam efektīvā veidā īstenot Stokholmas konvencijas Pušu konferences pieņemtos lēmumus.

37 Stokholmas konvencijas Pušu konferences pirmā sanāksme notika 2005. gada 2.–6. maijā. Šīs sanāksmes laikā tika izveidota NOP Izvērtēšanas komiteja. Kopiena un dalībvalstis ierosināja Stokholmas konvencijas pielikumos iekļaut divas vielas,

proti, hlordekonu un heksabrombifenilu. Minētās Izvērtēšanas komitejas pirmajai sanāksmei bija jānotiek 2005. gada novembrī.

38 2005. gada 6. jūlijā Padomes darba grupa "Starptautiskā vide" izvērtēja šī sprieduma 29. punktā minēto Komisijas priekšlikumu par priekšlikumiem iekļaut ķīmiskās vielas Orhūsas protokola un Stokholmas konvencijas pielikumos. No šīs sanāksmes protokola izriet, ka Prezidentūra iesniedza dokumentu, kurā tika salīdzinātas grozījumu procedūras šī protokola un šīs konvencijas ietvaros un noteikti priekšlikumi grozījumiem katrā no šiem dokumentiem. Attiecībā uz priekšlikumiem saistībā ar Orhūsas protokolu, kuri bija ātri jāpieņem, ņemot vērā noteikto termiņu, šīs darba grupas locekļi vienojās par piecām vielām, proti, heksahlorbutadiēnu, oktabromdifenilēteri, pentahlorbenzolu, polihlorētajiem naftalīniem un hlorētajiem īsas virknes parafīniem. Attiecībā uz Stokholmas konvenciju šie locekļi vienojās, ka noteiktu vielu iekļaušana būtu jāierosina otrajā Pušu konferencē, tomēr darba grupa nevienojās par vielu noteikšanu un diskusija šajā sakarā tika atlikta.

39 Attiecībā uz PFOS šī pati darba grupa atzina, ka šai vielai ir NOP pazīmes, un norādīja, ka tiek veikti darbi, lai noteiktu kontroles pasākumus Kopienu līmenī. Tiklīdz kā Komisija iesniegtu priekšlikumu par šiem kontroles pasākumiem, tiktu ierosināts PFOS iekļaut Orhūsas protokolā. Komisija savos procesuālajos dokumentos norāda un tas tika apstiprināts arī Nīderlandes Karalistes iestāšanās rakstā, ka Prezidentūra vērsa minētās darba grupas uzmanību uz priekšlikuma PFOS iekļaut Stokholmas konvencijā ekonomiskajām sekām, ņemot vērā jau veiktos paziņojumus, jo tā rezultātā jaunattīstības valstis, kuras ir šīs konvencijas puses, varētu pieprasīt papildu finansiālo atbalstu.

40 2005. gada 14. jūlijā Zviedrijas Karaliste savā vārdā Stokholmas konvencijas Sekretariātam iesniedza priekšlikumu PFOS iekļaut Stokholmas konvencijas A pielikumā.

41 2005. gada 20. jūlijā Pastāvīgo pārstāvju komiteja (*Coreper*) izvērtēja prezidentūras izstrādāto grozīto projektu par Padomes lēmumu par priekšlikumiem iekļaut vielas Orhūsas protokola pielikumos (2005. gada 15. jūlija dokuments Nr. 11164/05). Šī teksta 1. pantā tika paredzēts ierosināt iekļaut piecas Padomes darba grupas "Starptautiskā vide" 2005. gada 6. jūlija sanāksmes laikā noteiktās un šī sprieduma 38. punktā minētās vielas. Minētā teksta 2. pantā tika paredzēts, ka Komisijai būtu pilnvaras — "līdzko Komisija saskaņā ar Direktīvu 76/769 iesniegs priekšlikumu par laišanas tirgū un izmantošanas ierobežojumu — kopīgi ar dalībvalstīm, kuras ir protokola puses, iesniegt priekšlikumu nolūkā grozīt atbilstošos protokola pielikumus, tam pievienojot [PFOS], vēlams, to darot savlaicīgi, lai [priekšlikumu] varētu izskatīt pirms 2005. gada decembrī paredzētās nākamās konvencijas izpildinstitūcijas sanāksmes". Šis teksts redakcijā pēc *Coreper* 2005. gada 20. jūlija diskusijām (2005. gada 22. jūlija dokuments Nr. 11386/05) tika apstiprināts rakstveida procedūras laikā, kura beidzās 2005. gada 8. septembrī.

42 2005. gada 5. decembrī Komisija iesniedza priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par perfluoroktāna sulfonātu tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumiem (Direktīvas 76/769 grozījums). Šis priekšlikums (COM(2005) 618, galīgā redakcija) kļuva par Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvu 2006/122/EK, ar ko trīsdesmito reizi groza Direktīvu 76/769 (OV L 372, 32. lpp.). Turklāt 2005. gada 5. decembrī Komisija arī Kopienas un to dalībvalstu vārdā, kuras ir Orhūsas protokola puses, Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas par robežšķērsojošo gaisa piesārņošanu lielos attālumos izpildinstitūcijai iesniedza priekšlikumu par šī protokola attiecīgo pielikumu grozījumiem, lai pievienotu piecas vielas, kuras

Padomes darba grupa "Starptautiskā vide" bija noteikusi savā 2005. gada 6. jūlija sanāksmē un kuras ir minētas šī sprieduma 38. punktā, kā arī PFOS.

43 Attiecībā uz Stokholmas konvenciju Padome savā darba grupā "Vide" pieņēma secinājumus, kuri tika izklāstīti 2006. gada 9. marta paziņojumā presei (dokuments Nr. 6762/06 (Prese 58)), kuros tā "ierosina, lai Eiropas Kopiena un dalībvalstis [konvencijas pušu otrās sanāksmes] laikā paziņo par to nodomu iesniegt priekšlikumu par vismaz divu un maksimums — četru papildu vielu iekļaušanu, kurš ir jāiesniedz sekretariātā, lai to varētu izskatīt NOP Izvērtēšanas komitejas otrajā sanāksmē". Padome secinājumos precizē, ka "papildu vielu iesniegšanai ir nepieciešams Padomes lēmums". Priekšlikums Padomes lēmumam (dokuments Nr. 8391/06) par priekšlikuma iesniegšanu Kopienas un dalībvalstu vārdā iekļaut Stokholmas konvencijas A–C pielikumā trīs vielas, proti, pentahlorbenzolu, oktabromdifenilēteri un hlorētos īsas virknes parafīnus, kas ir trīs no piecām vielām, kuru iekļaušana Orhūsas protokola I–III pielikumā tika ierosināta 2005. gada decembrī, Padome apstiprināja 2006. gada aprīlī.

Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Tiesā

44 2005. gada 19. decembra vēstulē Komisija, atgādinot 2005. gada 6. jūlijā notikušo diskusiju Padomes darba grupas "Starptautiskā vide" ievaros un šīs darba grupas ieteiktos lēmumus, norādīja Zviedrijas valdībai, ka Zviedrijas Karalistes vienpusēji iesniegtā priekšlikuma par PFOS iekļaušanu Stokholmas konvencijas A pielikumā rezultātā tiek sašķelta Kopienas starptautiskā pārstāvība un apdraudēta vienotība, uz

kuru tika norādīts gan šīs konvencijas pušu pirmajā konferencē, gan priekšlikuma par jaunu vielu iekļaušanu Orhūsas protokolā kontekstā, kas ir uzskatāms par EKL 10. panta pārkāpumu.

45 Turklāt Zviedrijas Karaliste ierosināja iekļaut PFOS 2005. gada 14. jūlijā, lai gan zināja, ka tika veikti pētījumi par šo vielu, kā tas izriet no Padomes 2005. gada 8. septembra lēmuma par priekšlikumiem par vielām, kas iekļaujamas Orhūsas protokolā, ar kuru ir pārņemti minētās darba grupas 2005. gada 6. jūlija sanāksmē formulētie secinājumi, 2. panta. Šis sagatavošanās darbs bija priekšnosacījums Kopienas un dalībvalstu starptautiskai rīcībai minētā protokola ietvaros. Zviedrijas Karalistes vienpusējas rīcības rezultātā, lūdzot iekļaut PFOS Stokholmas konvencijas A pielikumā, varētu tikt veikti grozījumi NOP regulā, kas liegtu Komisijai tās iniciatīvas tiesības jomā, kurā pārsvarā ir Kopienu kompetence, un liegtu Padomei iespēju lemt par priekšlikuma par šīs vielas iekļaušanu iesniegšanu saskaņā ar EKL 300. panta 1. punktu. Rezultātā Komisija pieprasīja Zviedrijas Karalistei iesniegt savus apsvērumus.

46 2006. gada 15. februāra vēstulē šī dalībvalsts norāda, ka brīdī, kad tā uzsāka tai Komisijas pārmesto iniciatīvu, Kopiena nebija veikusi pasākumus par PFOS, tādējādi dalībvalstīm joprojām bija tiesības ierosināt šīs vielas iekļaušanu atbilstošajos Stokholmas konvencijas pielikumos. Zviedrijas Karaliste arī norādīja, ka, neskatoties uz tās pūlēm panākt, lai minētā iekļaušana tiktu ierosināta Kopienas rīcības ietvaros, Padomes darba grupas "Starptautiskā vide" 2005. gada 6. jūlija sanāksmes ietvaros netika panākta vienošanās par šo tēmu. Tādējādi Zviedrijas Karaliste uzskatīja, ka nav noticis EKL 10. panta un EKL 300. panta 1. punkta pārkāpums.

47 2006. gada 4. jūlijā Komisija šai dalībvalstij nosūtīja argumentētu atzinumu, kurš ir datēts ar 2006. gada 28. jūniju, aicinot to veikt nepieciešamos pasākumus, lai panāktu

atbilstību šim atzinumam divu mēnešu laikā kopš tā saņemšanas brīža. Zviedrijas Karaliste uz argumentēto atzinumu atbildēja ar 2006. gada 4. septembra vēstuli, neatceļot savā 2006. gada 15. februāra vēstulē pausto nostāju.

48 Tā kā Komisija nebija apmierināta ar Zviedrijas Karalistes atbildēm, tā nolēma celt šo prasību.

49 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 31. oktobra rīkojumu Dānijas Karalistei, Nīderlandes Karalistei, Somijas Republikai, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties šajā lietā Zviedrijas Karalistes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Par iebildumu — EKL 10. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

50 Iebilduma par lojālas sadarbības pienākuma, kas izriet no EKL 10. panta, pārkāpumu pamatojumam Komisija norāda, ka Zviedrijas Karaliste nav veikusi visus piemērotos pasākumus, lai atvieglotu Kopienai tās uzdevuma izpildi, un nav atturējusies no tādu pasākumu veikšanas, kas var apdraudēt Kopienas mērķu īstenošanu.

51 Komisija atgādina, ka brīdī, kad Zviedrijas Karaliste vienpusēji ierosināja iekļaut PFOS Stokholmas konvencijas A pielikumā, Padomes līmenī notika pētījumi par šo tēmu. Precīzāk, Padomes darba grupa "Starptautiskā vide" tās 2005. gada 6. jūlija sanāksmes laikā bija panākusi vienošanos par stratēģiju šajā sakarā. Ņemot vērā noteiktos termiņus, bija svarīgi ātri pieņemt lēmumu par priekšlikumu noteiktas vielas iekļaut Orhūsas protokola pielikumos. Šajā sakarā tika apsvērts PFOS, tomēr darba grupa nolēma, ka šī viela tiks ierosināta vienīgi pēc tam, kad Komisija būs iesniegusi priekšlikumu par šīs vielas kontroles pasākumiem saskaņā ar Direktīvu 76/769. Attiecībā uz Stokholmas konvenciju, uz kuru attiecas Zviedrijas priekšlikums, minētās darba grupas locekļi vienojās, ka ir jāierosina noteiktu vielu iekļaušana šīs konvencijas atbilstošos pielikumos, tomēr nenoteica, kuru vielu iekļaušana būtu jāierosina, jo diskusija par šo jautājumu tika atlikta. Šī pati darba grupa apsprieda priekšlikuma iekļaut PFOS minētās konvencijas atbilstošajos pielikumos, finansiālās sekas.

52 Komisija uzsver, ka PFOS nebija prioritārs attiecībā uz Stokholmas konvenciju, un šī izvēle izrietēja no Padomes kopējās nostājas. Tomēr tas nenozīmējot, ka PFOS netika ņemts vērā Kopienas stratēģijas ietvaros. Turklāt Komisija apstrīd, ka būtu bijusi liela steidzamība ierosināt šo vielu iekļaut minētajā konvencijā.

53 Komisija atzīst, ka Padomes secinājumi nav saistošs tiesību akts, tomēr apstrīd tēzi, saskaņā ar kuru šādiem secinājumiem nav nekādas juridiskas nozīmes un tie var tikt ignorēti.

54 Komisija uzskata, ka galvenais jautājums nav tas, vai Kopiena ir īstenojusi savas pilnvaras vides jomā īpaši saistībā ar PFOS, bet gan, vai tā šīs pilnvaras ir īstenojusi, lai

reglamentētu bīstamas ķīmiskās vielas, īpaši NOP. Šajā sakarā tā norāda, ka bīstamo ķīmisko vielu jomā, īpaši saistībā ar NOP, jau bija Kopienu tiesiskais regulējums, tādējādi priekšlikumu par vielu iekļaušanu Stokholmas konvencijā iesniegšana ir pasākums, uz kuru galvenokārt attiecas Kopienu noteikumi. Kopienu ekskluzīvu vai daļēju pilnvaru esamība nozīmē, ka tad, ja starptautiskā līmenī ir nepieciešama rīcība, tā ir jāveic Kopienai vai nu vienai pašai vai kopīgi ar dalībvalstīm.

55 Tādējādi Zviedrijas Karalistes vienpusējas rīcības rezultātā tika sašķelta Kopienas starptautiskā pārstāvība attiecībā uz PFOS iekļaušanu Stokholmas konvencijā, kas esot pretrunā Kopienas pārstāvības vienotības principam, kurš izriet no EKL 10. pantā paredzētā lojālas sadarbības pienākuma.

56 Komisija apstrīd argumentu, saskaņā ar kuru priekšlikums par vielas iekļaušanu Stokholmas konvencijas pielikumā neattiecoties uz Kopienu, ņemot vērā šīs konvencijas 8. pantā paredzēto nepieciešamību pēc komitejas lēmuma, kā arī pēc pušu balsojuma un iespēju jebkurai pusei iesniegt deklarāciju saskaņā ar minētās konvencijas 22. panta 3. punkta b) apakšpunktu un 4. punktu, saskaņā ar kuru Komisija nepiekrīt, ka tai ir saistoši A, B vai C pielikumā izdarītie grozījumi. Zviedrijas Karalistes priekšlikums varētu radīt iebildumus šīs dalībvalsts un Kopienas starpā, pat ja tā izvēlētos, ka šāds grozījums tai nav saistošs. Turklāt, norādot šādu argumentu, neesot ņemtas vērā grūtības, ko rada lēmumu pieņemšanas process šīs konvencijas ietvaros. Kopiena nevarētu bloķēt ierosinātā grozījuma pieņemšanu. Visbeidzot, tāda mehānisma, kura mērķis ir novērst pretrunas starp Kopienu tiesībām un dalībvalsts starptautisku rīcību, esamība neatceļot pienākumu vispirms noteikt, vai šāda darbība var ietekmēt Kopienu tiesības.

57 Komisija uzskata, ka Zviedrijas Karalistes priekšlikuma mērķis bija radīt jaunu starptautisko tiesību normu, kura tieši ietekmētu Kopienu tiesības, jo no tās izrietētu pienākums grozīt NOP regulu.

58 Komisija apstrīd argumentu, ka dalībvalstīm būtu tiesības pieņemt tādus valsts tiesību aktus, kuri būtu stingrāki par NOP regulu, pamatojoties uz to, ka NOP regula ir vienīgi minimālais Kopienu tiesību akts, no kā saskaņā ar EKL 176. pantu izriet, ka dalībvalstīm esot tiesības iesniegt priekšlikumus grozīt Stokholmas konvencijas pielikumus. Komisija uzskata, ka šāda priekšlikuma mērķis neapšaubāmi ir ieviest stingrāku starptautisko tiesību normu, kura rada sekas ne tikai dalībvalstij, kas ir izteikusi šo priekšlikumu, bet arī Kopienai.

59 Visbeidzot, Komisija apstrīd argumentu, saskaņā ar kuru Zviedrijas Karalistes iniciatīva atbilstot Kopienas mērķiem vides jomā un ka neesot pamata ņemt vērā ekonomiskos apsvērumus. Komisija atgādina, ka Stokholmas konvencijā ir ietverti noteikumi par finansiālu atbalstu jaunattīstības valstīm, lai tās varētu īstenot savus pienākumus, kas izriet no šīs konvencijas. Tādējādi pirms izteikt priekšlikumu par jaunu vielu iekļaušanu tās attiecīgajos pielikumos esot jāņem vērā visi minētās konvencijas noteikumi.

60 Zviedrijas Karaliste precizē, ka Komisija kā savas prasības vienīgo pamatu ir norādījusi faktu, ka Zviedrija, vienpusēji ierosinot iekļaut PFOS Stokholmas konvencijas A pielikumā, nav izpildījusi EKL 10. pantā un EKL 300. panta 1. punktā noteiktos pienākumus. Pirmstiesas procedūras laikā Komisija nav pierādījusi, ka Zviedrijas Karalistei nebūtu tiesību veikt šādu pasākumu Kopienu ekskluzīvās kompetences dēļ šajā

sakarā. Ja Tiesa Komisijas prasībā ietvertos argumentus interpretētu tādējādi, ka tajos ir ietverts šāds apgalvojums par kompetences noteikumu pārkāpumu, runa būtu par jaunu pamatu, kurš būtu jānoraida.

61 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka laikā, kad šī dalībvalsts ierosināja PFOS iekļaut Stokholmas konvencijas A pielikumā, uz PFOS neattiecās nekāds tiesiskais regulējums Kopienu līmenī. Tādējādi šai vielai neesot bijusi piemērojama nedz NOP regula, nedz Direktīva 76/769, līdz ar to, tā kā runa esot par dalītu kompetenci, gan dalībvalstis, gan Kopiena varēja ierosināt PFOS iekļaut minētajā pielikumā.

62 Tāpat kā Zviedrijas Karaliste, arī Dānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika norāda, ka 2005. gada 14. jūlijā neesot bijusi nekāda kopējā nostāja par PFOS. Kā to norāda Nīderlandes Karaliste, Kopienu lojalitātes princips nenozīmē, ka Komisija varētu pamatoti cerēt, ka Zviedrijas Karaliste, neraugoties uz tās atkārtotajām pūlēm, nenoteiktu laiku gaidītu iekšēju rīcību Kopienas ietvaros, lai arī gan dalībvalstis, gan Komisija piekrita faktam, ka PFOS rada nopietnu apdraudējumu cilvēku veselībai un videi.

63 Attiecībā uz lojālas sadarbības principa, kurš izriet no EKL 10. panta, interpretāciju Zviedrijas Karaliste norāda, ka Komisijas sniegtā šī principa interpretācija radītu risku, ka dalītā kompetence zaudētu jēgu jaukto līgumu gadījumā. Minētais princips vienīgi nozīmējot, ka dalībvalstīm pēc iespējas ir jācenšas sadarboties ar Kopienu iestādēm. Zviedrijas Karaliste uzskata, ka tieši to tā ir darījusi. Tā šajā sakarā esot pienācīgi informējusi un konsultējusies ar Kopienu, kā arī ar citām dalībvalstīm un esot mēģinājusi panāk kopējo rīcību pirms sava priekšlikuma par PFOS iekļaušanu Stokholmas konvencijas A pielikumā iesniegšanas.

64 Zviedrijas Karaliste turklāt precizē, ka ir jāpieļauj novirzes saistībā ar vienotas Kopienas starptautiskās pārstāvības prasību, jo sadarbības pienākums nenozīmē pienākumu sagaidīt vienprātību jebkādos apstākļos. Somijas Republika šajā sakarā norāda, ka EKL 10. pants saskaņā ar interpretāciju Tiesas judikatūrā nerada pienākumu dalībvalstij, kura ir jauktā līguma puse, atteikties izmantot savas pilnvaras gadījumā, ja Kopiena nav nolēmusi izmantot pati savas pilnvaras un ja nav bijis iespējams noteikt vienotu rīcības plānu Kopienai un dalībvalstīm. Dalībvalstis varot patstāvīgi izlemt par tām piešķirto pilnvaru izmantošanu, vienlaikus ievērojot Kopienu tiesības.

65 Kā to norāda arī Nīderlandes Karaliste, lojālas sadarbības principa piemērošana nevar radīt situāciju, ka dalībvalstis nekādos apstākļos nevar vienpusēji veikt darbības vides jomā ārpus Kopienas, lai gan šī kompetence tām ir tieši atzīta EKL 174. panta 4. punkta otrajā daļā. Dānijas Karaliste tāpat norāda, ka lojālas sadarbības principam praksē nav jākļūst par kompetenču nodošanas principu un tas nedrīkst atņemt dalībvalstīm tām piešķirtās kompetences. Kā norāda Apvienotā Karaliste, tas nozīmētu, ka Kopienai faktiski tiktu piešķirta ekskluzīva ārējā kompetence tādos apstākļos, kad šāda kompetence nepastāv.

66 Zviedrijas Karaliste, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, arī norāda, ka priekšlikums iekļaut vielu Stokholmas konvencijas pielikumā nerada juridiskas sekas citām minētās konvencijas pusēm. Kā to norāda Dānijas Karaliste, vienīgi Pušu konference var pieņemt nostāju par vielas iespējamu iekļaušanu, un jautājums par Kopienu nostājas pieņemšanu rodas vienīgi tad, ja šī konference pieņem tehniskās komitejas priekšlikumu, Kopienai pastāvot iespējai izvēlēties, ka priekšlikums tai nav saistošs.

67 Zviedrijas Karaliste, kuru šajā jautājumā atbalsta arī personas, kas iestājušās lietā, turklāt norāda, ka juridiskā situācija, kas radās no tās vienpusējā priekšlikuma iekļaut PFOS Stokholmas konvencijas A pielikumā, ir salīdzināma ar situāciju, kāda varētu rasties, ja tā, pamatojoties uz EKL 176. pantu, nolemtu pieņemt valsts noteikumus vides aizsardzībai, kuri būtu stingrāki par noteikumiem, kas izriet no Kopienu tiesībām. Somijas Republika norāda, ka nekas Tiesas judikatūrā nepamato Komisijas nostāju, saskaņā ar kuru dalībvalsts starptautiska nolīguma ietvaros nevarot pieņemt stingrākus aizsardzības noteikumus par Kopienu tiesiskajā regulējumā paredzētajiem noteikumiem.

68 Visbeidzot, atbildētāja un personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Zviedrijas Karalistes iniciatīvas rezultātā neesot apdraudēti Kopienu mērķi vides politikas jomā. Šādā kontekstā neesot jāņem vērā ekonomiskie apsvērumi.

Tiesas vērtējums

69 Visās jomās, kas atbilst Līguma mērķiem, ar EKL 10. pantu dalībvalstīm ir uzlikts pienākums atvieglot Kopienas uzdevumu izpildi un atturēties no visiem pasākumiem, kas varētu apdraudēt Līguma mērķu sasniegšanu (2006. gada 7. februāra atzinums 1/03, Krājums, I-1145. lpp., 119. punkts, un 2006. gada 30. maija spriedums lietā C-459/03 Komisija/Īrija, Krājums, I-4635. lpp., 174. punkts).

70 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka EKL 10. pantā paredzētajam lojālas sadarbības pienākumam ir ierobežota piemērojamība, ja runa ir par jomām, kurās starp Kopienu un dalībvalstīm ir dalīta kompetence.

71 Tiesa šajā sakarā jau ir nospriedusi, ka šis lojālās sadarbības pienākums ir piemērojams vispārīgi un nav atkarīgs nedz no attiecīgās Kopienas kompetences ekskluzīvā rakstura, nedz arī no iespējamām dalībvalstu tiesībām uzņemties saistības pret trešām valstīm (2005. gada 2. jūnija spriedums lietā C-266/03 Komisija/Luksemburga, Krājums, I-4805. lpp., 58. punkts, un 2005. gada 14. jūlija spriedums lietā C-433/03 Komisija/Vācija, Krājums, I-6985. lpp., 64. punkts).

72 Šajā gadījumā Komisija ir precizējusi, ka tā neesot norādījusi, ka Kopienai būtu ekskluzīva kompetence iesniegt priekšlikumu par PFOS iekļaušanu Stokholmas konvencijas A pielikumā. Tādējādi ir jāpamatojas uz hipotēzi par dalītu kompetenci. Šādā gadījumā šī lieta atšķiras no attiecīgās situācijas 2009. gada 12. februāra spriedumā lietā C-45/07 Komisija/Grieķija (Krājums, I-701. lpp.), kas attiecās uz ekskluzīvo kompetenci.

73 Ja šķiet, ka nolīguma vai konvencijas joma daļēji ietilpst Kopienas kompetencē un daļēji — dalībvalstu kompetencē, ir jānodrošina cieša sadarbība starp šīm dalībvalstīm un Kopienu iestādēm gan sarunu procesā un līguma noslēgšanā, gan uzņemto saistību izpildē. Šāds sadarbības pienākums izriet no vienotas Kopienas starptautiskās pārstāvības prasības (1978. gada 14. novembra nolēmums 1/78, *Recueil*, 2151. lpp., 34.–36. punkts (pēc analoģijas ar EAEK līgumu); 1993. gada 19. marta atzinums 2/91, *Recueil*, I-1061. lpp., 36. punkts; 1994. gada 15. novembra atzinums 1/94, *Recueil*, I-5267. lpp., 108. punkts, un 1996. gada 19. marta spriedums lietā C-25/94 Komisija/Padome, *Recueil*, I-1469. lpp., 48. punkts).

74 Tiesa ir atzinusi, ka uz dalībvalstīm attiecas īpaši rīcības un atturēšanās pienākumi situācijā, kad Komisija Padomei ir iesniegusi priekšlikumus, kuri, kaut arī Padome tos nebūtu pieņēmusi, ir pamats saskaņotām Kopienas darbībām (1981. gada 5. maija spriedums lietā 804/79 Komisija/Apvienotā Karaliste, *Recueil*, I-1045. lpp.,

28. punkts, un iepriekš minētie spriedumi lietā Komisija/Luksemburga, 59. punkts, un lietā Komisija/Vācija, 65. punkts).

75 Tiesa tāpat ir atzinusi, ka tāda lēmuma pieņemšana, ar ko Komisija tiek pilnvarota vest sarunas par daudzpusēju nolīgumu Kopienas vārdā, iezīmē Kopienas saskaņotas darbības starptautiskā līmenī sākumu, un ar to valstīm tiek uzlikts ja ne atturēšanās, tad vismaz ciešas sadarbības ar Kopienu iestādēm pienākums, lai atvieglotu Kopienas uzdevumu izpildi un nodrošinātu tās starptautisko darbību un pārstāvības vienotību un saskaņotību (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Luksemburga, 60. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Vācija, 66. punkts).

76 Šajā gadījumā nav šaubu, ka brīdī, kad Zviedrijas Karaliste iesniedza priekšlikumu iekļaut PFOS Stokholmas konvencijas A pielikumā — 2005. gada 14. jūlijā —, Padome nebija pieņēmusi formālo lēmumu par priekšlikumu iekļaut vielas šajā pielikumā. Tomēr ir jāizvērtē, vai, kā to norāda Komisija, šajā sakarā bija Kopienas stratēģija attiecīgajā brīdī neierosināt PFOS iekļaušanu šajā konvencijā, galvenokārt, ekonomisku iemeslu dēļ.

77 Šajā sakarā nešķiet, ka būtu nepieciešams, lai kopējai nostājai būtu noteikta forma, lai tā pastāvētu un tiktu ņemta vērā prasības par lojālās sadarbības pienākuma neizpildi ietvaros, ja vien šīs nostājas saturs var tikt pietiekami tiesiski pierādīts (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Padome, 49. punkts).

78 Attiecībā uz PFOS vispirms ir jāatgādina, ka 2005. gada martā šī viela nebija iekļauta nedz Orhūsas protokolā, nedz Stokholmas konvencijā.

79 Secinājumos, kuri tiek pieņemti 2005. gada martā, ņemot vērā pirmo Stokholmas konvencijas Pušu konferenci, Padome ieteica Kopienai un dalībvalstīm izpētīt priekšlikumu "par vismaz trīs papildu vielu" iekļaušanu attiecīgajos šīs konvencijas pielikumos. Kopienas un dalībvalstu ekspertiem tika uzdots prioritāri pārbaudīt Orhūsas protokolā iekļauto vielu sarakstu un "to izmantot par pamatu, izvēloties papildu vielas, ievērojot, ka šajā sarakstā iekļautās vielas kā NOP jau tiek reglamentētas [Eiropas Savienībā]".

80 Tā kā šajā laikā PFOS nebija iekļauts Orhūsas protokolā un vēl netika regulēts kā NOP Savienības ietvaros, ievērojot minētos Padomes secinājumus, tas nebija jāņem vērā pirmajos iesniedzamajos priekšlikumos, vienalga, vai tie tiktu izteikti minētā protokola vai Stokholmas konvencijas ietvaros.

81 Turklāt ierosināto vielu skaita ierobežojums ("līdz trīs"), interpretējot to saistībā ar minēto secinājumu 5. punkta h) apakšpunktu, apstiprina tēzi, saskaņā ar kuru ekonomiskie apsvērumi bija daļa no Kopienu stratēģijas attiecībā uz Stokholmas konvenciju, par kuru ir jāatgādina, ka tā ir piemērojama visā pasaulē un ka tās 13. pantā ir paredzēts finansiāls atbalsts jaunattīstības vai pārejas ekonomikas valstīm. Šajā 5. punkta h) apakšpunktā Padome iesaka "pieņemt finanšu noteikumus un budžetu, lai ļautu sekretariātam efektīvā veidā īstenot [Stokholmas konvencijas Pušu konferences] pieņemtos lēmumus".

82 Ievērojot šos Padomes secinājumus, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 37. punktā, Kopiena un dalībvalstis Stokholmas konvencijas Pušu konferences pirmās

sanāksmes laikā, kas norisinājās 2005. gada maijā, ierosināja divas vielas, kuru vidū nebija PFOS.

83 No Padomes darba grupas "Starptautiskā vide" 2005. gada 6. jūlija sanāksmes protokola, kura saturs īsumā ir atstāstīts šī sprieduma 38. un 39. punktā, izriet, ka diskusija notika gan par vielu iekļaušanu Orhūsas protokolā, gan Stokholmas konvencijas protokolā. Pat, ja šajā protokolā nav tieši minēti apspriestie ekonomiskie apsvērumi, Zviedrijas Karaliste šo faktu tomēr neapstrīd un to atzīst Nīderlandes Karaliste.

84 No minētā protokola izriet, ka tā brīža mērķis bija šī sprieduma 30. un 38. punktā minēto vielu — vielu, uz kurām jau attiecas Kopienu tiesiskais regulējums, piedāvāšana iekļaušanai Orhūsas protokolā.

85 Tādējādi tika paredzēts, ka PFOS tiks piedāvāts iekļaušanai šajā protokolā, tiklīdz Komisija būs iesniegusi priekšlikumu par attiecīgo Kopienu tiesisko regulējumu saistībā ar šīs vielas kontroles pasākumiem. To, ka tā patiešām ir noticis, apliecina turpmāko notikumu kopums (Padomes 2005. gada 8. septembra lēmuma pieņemšana; priekšlikuma grozīt Direktīvu 76/769 iesniegšana 2005. gada 5. decembrī; tajā pašā dienā — priekšlikums iekļaut PFOS minētā protokola attiecīgajos pielikumos).

86 Turklāt attiecībā uz priekšlikumiem saistībā ar Stokholmas konvenciju Padomes darba grupas "Starptautiskā vide" 2005. gada 6. jūlija sanāksmes protokolā ir konstatēts, ka pastāv vienošanās ("Agreement was reached by the [Working Party for International

Environmental Issues] [Starptautiskās vides darba grupa] panāca vienošanos]") par faktu, ka noteiktu vielu iekļaušana ir jāierosina otrajā pušu konferencē. Tomēr nebija vienošanās, lai noteiktu vielas, kuru iekļaušana ir jāierosina, un diskusija par šo tēmu tika atlikta.

87 Pretēji tam, kā uzskata Zviedrijas Karaliste un personas, kas iestājušās lietā, šķiet, ka nebija nedz "lēmuma neesamības" situācijas, nedz pat tādas nogaidošas situācijas, kuru varētu pielīdzināt lēmuma neesamībai. Vairāki pierādījumi apstiprina tēzi, saskaņā ar kuru lēmumu par vielām, kuras būtu jāierosina iekļaut Stokholmas konvencijā papildus tām, kuru iekļaušana jau tika ierosināta 2005. gada maijā, Padomes darba grupa "Starptautiskā vide" vēlējās pieņemt nevis 2005. gada 6. jūlijā, bet gan vēlāk. Šajā sakarā var atsaukties uz steidzamību vispirms noteikt vielas, kuras ir jāierosina iekļaut Orhūsas protokolā, kā arī uz ekonomiskajiem apsvērumiem, kuri ir saistīti ar priekšlikumiem [vielu iekļaušanai] minētajā konvencijā.

88 Turpmākie notikumi apliecināja šo gribu rīkoties un iesniegt priekšlikumus [vielu iekļaušanai] Stokholmas konvencijā, proti, Padomes 2006. gada 9. marta ieteikums un šī sprieduma 43. punktā minētais Padomes 2006. gada aprīlī pieņemtais lēmums, ar kuru Komisijai tika atļauts iesniegt šādus priekšlikumus attiecībā uz pentahlorbenzolu, oktabromdifenilēteri un hlorētajiem īsas virknes parafīniem.

89 Katrā ziņā var uzskatīt, ka ir pierādīts, ka 2005. gadā pastāvēja kopēja stratēģija, ar kuru tika paredzēts attiecīgajā laikā neierosināt PFOS iekļaušanu Stokholmas konvencijas A pielikumā, jo, kā tas izriet no Padomes 2005. gada marta secinājumiem, dalībvalstu un Kopienas ekspertiem bija jāizvēlas piedāvājamās vielas no tām vielām, kuras jau bija iekļautas Orhūsas protokolā, un, kā tas izriet no Padomes darba grupas "Starptautiskā vide" 2005. gada 6. jūlija sanāksmes protokola, ka šo vielu vidū nebija PFOS.

90 Turklāt Stokholmas konvencijas ietvaros Savienības iestādes uzskatīja par vēlamu ņemt vērā visu svarīgo faktoru kopumu, tostarp ekonomiskos faktorus, nosakot stratēģiju, kas Savienībai un tās dalībvalstīm ir jāpieņem attiecībā uz šo vielu. Šis apstāklis tām lika neieteikt tūlītēju PFOS aizliegumu šī nolīguma ietvaros, bet gan prioritāri ierosināt tā iekļaušanu cita nolīguma ietvaros, proti, Orhūsas protokolā.

91 No šiem apstākļiem izriet, ka, vienpusēji ierosinot iekļaut PFOS Stokholmas konvencijas A pielikumā, Zviedrijas Karaliste ir atkāpusies no Padomes ietvaros izveidotās kopējās stratēģijas.

92 Turklāt, kā izriet no šajā konvencijā paredzētā lēmumu pieņemšanas procesa izvērtējuma, vienpusējais Zviedrijas Karalistes priekšlikums rada sekas Savienībai. Šajā sakarā ir jānorāda, ka minētā konvencija izveido institucionālu un procesuālu ietvaru, kurā ir ietverti visi īpašie noteikumi grozījumu izdarīšanai Konvencijā, tostarp, jaunu vielu iekļaušanai tās A, B vai C pielikumā.

93 Saskaņā ar šīs konvencijas 8. panta 9. punktu priekšlikumam par vielas iekļaušanu Stokholmas konvencijas A pielikumā ir jāsaņem pozitīvs vai negatīvs ieteikums no Pušu konferences Noturīgo organisko piesārņotāju izvērtēšanas komitejas. Kā norādīts šīs konvencijas 23. panta 2. punktā, reģionālās ekonomikas integrācijas organizācijas, piemēram, [Eiropas] Savienība, neizmanto savas balsošanas tiesības, ja kaut viena no tās dalībvalstīm īsteno savas balsošanas tiesības un otrādi. Konvencijas 25. panta 2. punktā ir arī noteikts, ka gadījumā, ja viena vai vairākas šādas organizācijas dalībvalstis, tāpat kā šī organizācija, ir minētās konvencijas puses, minētā organizācija un tās dalībvalstis nav tiesīgas vienlaicīgi īstenot savas ar šo konvenciju noteiktās tiesības.

94 Dalībvalsts iesniegts priekšlikums iekļaut vielu Stokholmas konvencijā tādējādi varētu radīt situāciju, kurā vai nu [Eiropas] Savienība balso pret šo priekšlikumu, tādējādi liedzot dalībvalstij, kura to izteica, iespēju aizstāvēt savu priekšlikumu pušu konferences līmenī, vai arī šī dalībvalsts īsteno savas balsošanas tiesības, atbalstot savu priekšlikumu, tādējādi liedzot [Eiropas] Savienībai iespēju īstenot balsošanas tiesības, kas atbilst tādam balsu skaitam, kurš ir vienāds ar tās dalībvalstu skaitu, un ļaujot citām dalībvalstīm brīvi balsot par vai pret minēto priekšlikumu.

95 Šajā sakarā ir jānorāda, ka deklarācijā, kuru Kopiena iesniedza saskaņā ar Stokholmas konvencijas 25. panta 3. punktu, nav ietverti precīzi noteikumi attiecībā uz kompetenču sadali starp Kopienu un dalībvalstīm. Šajā deklarācijā ir norādīts, ka "Kopiena ir atbildīga par to pienākumu izpildi, kas izriet no Konvencijas un uz kuriem attiecas spēkā esošie Kopienu tiesību akti" un "Kopienas kompetences īstenošana tās iedabas dēļ nepārtraukti attīstās".

96 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka [Eiropas] Savienība nepārstāv pietiekamu balsu skaitu, lai iebilstu pret grozījuma izdarīšanu Stokholmas konvencijas pielikumā. Jāpiebilst, ka attiecībā uz pusi, kura tāpat kā [Eiropas] Savienība, nav izmantojusi iespēju iesniegt deklarāciju saskaņā ar minētās konvencijas 25. panta 4. punktu, pušu konferences apstiprināts pielikuma grozījums stājas spēkā, izņemot tā saukto "opting out" metodi, beidzoties viena gada termiņam, skaitot no brīža, kad Depozitārijs ir paziņojis par grozīto pielikumu.

97 Zviedrijas Karaliste un personas, kas iestājušās lietā, norāda, ka šādā gadījumā [Eiropas] Savienība katrā ziņā varētu izmantot šo "opting out" iespēju un atbilstoši

Stokholmas konvencijas 22. panta 3. punkta b) apakšpunktam un 4. punktam iesniegt deklarāciju, saskaņā ar kuru tā nevar pieņemt pielikuma grozījumu.

98 Šis arguments tomēr ir pamatots ar hipotēzi, ka [Eiropas] Savienība varēs iesniegt deklarāciju par ierosinātā grozījuma, par kuru būs nobalsojušas viena vai vairākas dalībvalstis, nepieņemšanu. Saskaņā ar Stokholmas konvencijas 25. panta 2. punktu Eiropas Savienība un tās dalībvalstis nevar vienlaicīgi īstenot savas tiesības konvencijas ietvaros. Tiesas sēdē lietas dalībnieki pauda dažādu Stokholmas konvencijas 25. panta 2. punkta interpretāciju.

99 Tomēr, ja, neraugoties uz šo 25. panta 2. punktu, tiktu uzskatīts, ka [Eiropas] Savienība vienmēr var iesniegt deklarāciju par ierosinātā grozījuma, par kuru ir balsojusi viena vai vairākas dalībvalstis, nepieņemšanu, šāda situācija varētu izraisīt tiesisko nedrošību gan dalībvalstīm, gan Stokholmas konvencijas Sekretariātam, gan trešām valstīm, kuras ir šīs konvencijas puses.

100 Neatkarīgi no šī aspekta nav šaubu, ka priekšlikuma par vielas iekļaušanu Stokholmas konvencijas A pielikumā iesniegšanas mērķis ir pieņemt starptautisku tiesību normu, kas būs saistoša tās pusēm. Tā kā [Eiropas] Savienība ir minētās konvencijas puse, tai varētu būt saistošs minētā pielikuma grozījums, ja tā, ievērojot NOP regulas 14. panta 1. punktā paredzētās iekšējās procedūras, iepriekš nepaziņo deklarāciju par nepieņemšanu viena gada laikā, skaitot no brīža, kad Depozitārijs ir paziņojis par šo pielikumu ar veiktajiem grozījumiem.

101 Stokholmas konvencijā paredzētā lēmumu pieņemšanas procesa izvērtējums tādējādi norāda uz to, ka priekšlikums iekļaut vielu šīs konvencijas A pielikumā [Eiropas] Savienībai rada sekas.

102 Šajā sakarā nevar piekrist Zviedrijas Karalistei un personām, kas iestājušās lietā, ciktāl tās apgalvo, ka priekšlikums iekļaut vielu starptautiskas konvencijas, kura ir saistoša [Eiropas] Savienībai, pielikumā esot pielīdzināms valsts pasākumam, kurš ir stingrāks par minimālo [Eiropas] Savienības pasākumu, ko atļauj EKL 176. pants. [Eiropas] Savienībai Stokholmas konvencijas pielikuma grozījums varētu būt saistošs, lai gan tai nav saistošs šāds valsts pasākums.

103 Kā tika atgādināts šī sprieduma 74. punktā, Tiesa jau ir atzinusi, ka uz dalībvalstīm attiecas īpaši rīcības un atturēšanās pienākumi situācijā, kad Komisija Padomei ir iesniegusi priekšlikumus, kuri, kaut arī Padome tos nebūtu pieņēmusi, ir pamats saskaņotām Kopienas darbībām (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Vācija, 65. punkts). Tā tas vēl jo vairāk ir šajā gadījumā minētajā situācijā, kura, kā tas tika atzīts šī sprieduma 91. punktā, tiek raksturota ar vienpusēju priekšlikumu, kā rezultātā attiecīgā dalībvalsts atkāpjas no kopējas stratēģijas, par kuru panākta vienošanās Padomes ietvaros, un kurš tika iesniegts Stokholmas konvencijas institucionālās un procesuālās sistēmas ietvaros.

104 Šāda situācija var apdraudēt vienotas Savienības un tās dalībvalstu starptautiskās pārstāvības prasības, kā arī vājināt to sarunu vešanas pilnvaras attiecībā pret citām attiecīgās konvencijas pusēm.

105 Tādējādi pirmais Komisijas iebildums par EKL 10. panta pārkāpumu ir pamatots.

Par iebildumu — EKL 300. panta 1. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

106 Komisija sava otrā iebilduma ietvaros norāda, ka Zviedrijas Karalistes vienpusēja rīcība ir radījusi EKL 300. panta 1. punkta pārkāpumu, ar kuru ir noteiks tiesiskais pamats un juridiskā procedūra sarunu vešanai par starptautiskām konvencijām un to noslēgšanai, neatkarīgi no tā, vai tās attiecas uz ekskluzīvo vai dalīto kompetenci. Šīs vienpusējās rīcības rezultātā Kopienu iestādes nevarēja īstenot kompetences, kuras tām piemīt saskaņā ar Līgumu, jo Kopienas un tās dalībvalstu kopējam priekšlikumam par Stokholmas konvencijas grozījumiem nevarēja būt praktisku seku.

107 Zviedrijas Karaliste, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd, ka tās rīcība būtu pretrunā EKL 300. panta 1. punktam. Kā to norāda Somijas Republika, šī tiesību norma nerada Kopienas materiālo kompetenci starptautisko līgumu noslēgšanas jomā, bet gan ekskluzīvi nosaka kompetenču sadali starp Kopienu iestādēm. Tā

nerada pienākumu dalībvalstīm, kura neievērošana ļautu apstiprināt Komisijas secinājumu pamatu šajā sakarā. Turklāt Apvienotā Karaliste norāda, ka EKL 300. panta 1. punkts ir piemērojams vienīgi to sarunu uzsākšanai, kuru rezultātā tiek noslēgti starptautiskie līgumi.

Tiesas vērtējums

108 Kā ģenerāladvokāts norādīja savu secinājumu 13. zemsvītras piezīmē, EKL 300. panta 1. punkts attiecas uz "nolīgumu slēgšanu", savukārt ikvienu Kopienas iniciatīvu "nostāju pieņemšanai, kas Kopienas vārdā jāapstiprina kādā ar nolīgumu izveidotā iestādē," reglamentē nevis EKL 300. panta 1. punkts, bet gan EKL 300. panta 2. punkta otrā daļa.

109 Nav šaubu, ka šajā gadījumā Zviedrijas Karalistei pārmestā rīcība izpaudās, iesniedzot grozījumu priekšlikumu ar starptautisku nolīgumu izveidotā iestādē, līdz ar to uz šo rīcību pašu par sevi neattiecas EKL 300. panta 1. punkts.

110 No tā izriet, ka iebildums par EKL 300. panta 1. punkta pārkāpumu nav pamatots.

Par tiesāšanās izdevumiem

111 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai lielākoties spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

112 Saskaņā ar šī paša panta 4. punktu Dānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste, Somijas Republika un Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) vienpusēji ierosinot Stokholmas konvencijas par noturīgajiem organiskajiem piesārņotājiem A pielikumā pievienot perfluoroktāna sulfonātu, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi EKL 10. pantā paredzētos pienākumus;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

3) Zviedrijas Karaliste atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

4) Dānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste, Somijas Republika, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]